

Datum van
inontvangstneming

:

18/11/2014

Zaak C-475/14

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

17 oktober 2014

Verwijzende rechter:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 oktober 2014

Verzoekende partij:

AAS „Gjensidige Baltic”, handelend voor AAS „Gjensidige Baltic”
Lietuvos filialą

Verwerende partij:

UAB DK PZU Lietuva

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Toekenning van een regresbetaling van LTL 2 165,53, uitgekeerd als verzekeringsbetaling, vermeerderd met een jaarlijkse rente van 6 procent op het toe te kennen bedrag voor de periode lopende vanaf de aanvang van de gerechtelijke procedure tot en met het moment waarop de beslissing van het Hof volledig is nageleefd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Uitleg van de bepalingen van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I), verordening (EG) nr. 864/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 inzake het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen (Rome II) en richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009

betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid.

Rechtsgrondslag: artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

Stelt artikel 14(b) van richtlijn 2009/103/EG een collisieregeling vast, die *ratione personae* niet alleen moet worden toegepast op de slachtoffers van verkeersongevallen, maar ook op de verzekeraars van het voertuig dat verantwoordelijk is voor de schade die bij het ongeval werd veroorzaakt, opdat het voor hen geldende recht kan worden vastgesteld, en gaat het hier om een bijzondere bepaling met betrekking tot de regels over geldend recht, zoals neergelegd in de verordeningen Rome I en Rome II [?]

Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, moet worden nagegaan of de rechtsbetrekkingen tussen de verzekeraars in onderhavige zaak vallen onder het begrip „contractuele verbintenissen” in de zin van artikel 1, lid 1, van de Rome I-verordening. Indien de rechtsbetrekkingen tussen de verzekeraars onder het begrip „contractuele verbintenissen” vallen, is dan de vraag van belang of die betrekkingen vallen onder de categorie van verzekeringsovereenkomsten (rechtsverhoudingen) en of het daarvoor geldende recht moet worden vastgesteld in overeenstemming met artikel 7 van de Rome I-verordening.

Indien de eerste twee vragen ontkennend worden beantwoord, moet worden nagegaan of, ingeval van een vordering tot regres, bij het vaststellen van het geldende recht overeenkomstig met artikel 4, lid 1, van de Rome II-verordening, de rechtsbetrekkingen tussen verzekeraars van voertuigen met opleggers vallen onder het begrip „niet-contractuele verbintenissen” in de zin van de Rome II-verordening en of deze betrekkingen wel of niet moeten worden beschouwd als afgeleide rechtsbetrekkingen die voortvloeien uit het verkeersongeval (strafbare feit). Moeten, in een geval zoals in onderhavige zaak, de verzekeraars van voertuigen met opleggers worden beschouwd als schuldenaren die aansprakelijk zijn voor dezelfde vordering in de zin van artikel 20 van de Rome II-verordening en moet het recht dat van toepassing is op de betrekkingen tussen beide worden bepaald in overeenstemming met die regel [?]

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 3 en 14 (b) van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen

aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid (PB L 263 van 7.10.2009, blz. 11).

Overwegingen 7 en 40 en artikelen 1, lid 1, 7, 23 en 28 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I), (PB L 177 van 4.7.2008, blz. 6).

Overwegingen 6, 7 en 16 en artikelen 4, lid 1, 20, 27, 31 en 32 van verordening (EG) nr. 864/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 inzake het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen (Rome II), PB L 199 van 31.7.2007, blz. 40).

Artikel 5, lid 1(a) en lid 3, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Artikel 1.37, lid 6, van het Litouws burgerlijk wetboek (*Civilnis kodeksas*).

Artikelen 10, 11 en 16 van Wet nr. IX-378 van 14 juni 2001 inzake de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven (*Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymas, TPVCAPDĮ*), zoals gewijzigd bij wet nr. 1X-2041 van 5 maart 2004 en wet nr. X-1137 van 17 mei 2007 die richtlijn 2009/103 omzet in nationaal recht:

„Artikel 1. Dekkingsgebied van een verzekeringscontract

1. Standaardverzekeringscontracten of grensverzekeringscontracten bieden, op grond van één enkele premie en gedurende de gehele looptijd van het verzekeringscontract, daaronder begrepen iedere periode gedurende de looptijd van het verzekeringscontract waarin het motorrijtuig zich bevindt in een andere lidstaat, in elke lidstaat van de Europese Unie een dekkingsgraad die vereist is door de wettelijke regeling van de betrokken lidstaat van de Europese Unie tot regeling van de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven of een dekkingsgraad die vereist is op grond van de onderhavige wet, indien die dekkingsgraad hoger ligt. [...]

Artikel 11. Verzekerde bedragen en verzekeringspremies

3. De verzekeraar vergoedt de schade die is veroorzaakt in een andere lidstaat van de Europese Unie op basis van de verzekerde bedragen en in

overeenstemming met de wetgeving van de betreffende lidstaat, of de verzekerde bedragen zoals omschreven in lid 1 van dit artikel, al naargelang welke groter zijn.

[...]

Artikel 16. Beginselen van schadevergoedingsuitkering

1. De verantwoordelijke verzekeraar of het Bureau vergoedt de schade als de gebruiker van het motorrijtuig wettelijk aansprakelijk is voor schade die is berokkend aan een gewonde derde. De schadevergoeding wordt uitbetaald met inachtneming van de wetgeving tot regeling van de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven van de staat op het grondgebied waarvan het verkeersongeval plaatsvond.

[...]”

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 21 januari 2011 vond in Duitsland een ongeval plaats op de weg, waarbij een tractor met oplegger schade veroorzaakte aan eigendom van een derde. Ten tijde van het ongeval werd de wettelijke aansprakelijkheid van de gebruiker van de tractor gedekt door het Litouwse bijkantoor van verzekeraar AAS Gjensidige Baltic, in het kader van een contract getekend op 10 januari 2011, terwijl de wettelijke aansprakelijkheid van de gebruiker van de oplegger werd gedekt door verzekeraar UAB DK PZU Lietuva, in het kader van een contract getekend op 26 mei 2010. In overeenstemming met een door de Duitse vertegenwoordigers van het slachtoffer ingestelde vordering, heeft de verzoekende partij een schadevergoeding uitgekeerd van EUR 1 254,36 of LTL 4 331,05. Verzoekende partij eiste, dat verwerende partij de helft van de schadevergoeding zou betalen, te weten LTL 2 165, 53. Er is een geschil ontstaan over het recht (Litouws of Duits) dat van toepassing is op de regresrechten, alsook over de vraag of verzoekende partij alleen aansprakelijk is of gezamenlijk met verwerende partij.
- 2 De rechtbank van de stad Vilnius (*Vilniaus miesto apylinkės teismas*) heeft bij vonnis van 2 januari 2013 de vordering toegewezen en verzoekende partij LTL 2 165,53 toegekend voor de uitgekeerde schadevergoeding, vermeerderd met 6 procent jaarlijkse rente voor de periode te rekenen vanaf de aanvang van de gerechtelijke procedure tot het moment dat volledig is voldaan aan het in de beslissing van de rechtbank bepaalde. De rechtbank bepaalde dat, aangezien de schade die is veroorzaakt door het verkeersongeval plaatsvond in Duitsland, het Duitse recht moet worden toegepast op de niet-contractuele verbintenis die voortvloeit uit het strafbare feit, in overeenstemming met artikel 4, lid 1, van de Rome II-verordening.

- 3 Het gerechtshof Vilnius (*Vilniaus apygardos teismas*) heeft bij arrest van 8 november 2013 het vonnis van de rechtbank Vilnius vernietigd en heeft in een nieuwe uitspraak de vordering verworpen. De beroepsrechter was van mening, dat in onderhavige zaak kwesties met betrekking tot wettelijke aansprakelijkheid van gebruikers van voertuigen hadden moeten worden opgelost op basis van de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor gebruikers van voertuigen en dat de bepalingen van de Rome II-verordening niet van toepassing waren, omdat er in het licht van een bestaande verplichte verzekering geen grond was voor het vaststellen van aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad met betrekking tot de verhoudingen in onderhavige zaak. Na vaststelling van het feit dat de verplichting van verwerende partij om de schadevergoeding te betalen, voortvloeit uit de wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor gebruikers van voertuigen, kon niet dan worden geconcludeerd dat het Litouwse recht van toepassing is op dat verzekeringscontract.
- 4 Verzoekende partij heeft beroep in cassatie ingesteld, houdende vernietiging van het arrest van het gerechtshof Vilnius van 8 november 2013 en handhaving van het vonnis van de rechtbank Vilnius van 2 januari 2013.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Verzoekende partij stelt, dat in onderhavige zaak artikel 14 (b) van richtlijn 2009/103 moet worden toegepast om het geschil tussen de verzekeraars over regresrechten op te lossen. Artikel 16, lid 1, van de TPVCAPDI, dat uitvoering geeft aan artikel 14 (b) van richtlijn 2009/103, legt een bijzondere regel neer ter bepaling van het geldende recht. Deze dient als een grondslag voor de bepaling van niet alleen het recht op schadevergoeding van het slachtoffer van het ongeval, maar ook het geldende recht bij regres tussen verzekeraars. Die bepaling wijst op het recht van de plaats waar het ongeval plaatsvond, in dit geval Duitsland. Overeenkomstig de bepalingen van het Duitse recht alsmede het arrest nr. IV ZR 279/08 van 27 oktober 2010 van het Duitse Bundesgerichtshof, zijn verzekeraars hoofdelijk aansprakelijk jegens slachtoffers en hun aandeel in de verplichting de schade te vergoeden is even groot, dat wil zeggen ieder is voor 50 procent aansprakelijk, tenzij verzekeringnemers anders hebben besloten. Verwerende partij dient verzoekende partij derhalve de helft van het aan het slachtoffer uitgekeerde bedrag terug te betalen.
- 6 Indien het geldende recht bij regres tussen verzekeraars in onderhavig geval zou moeten worden vastgesteld op grond van de permanente verblijfplaats van een verzekeraar of van de vestigingsplaats van diens onderneming (lid 1 van artikel 1.37 van het burgerlijk wetboek), zou dit, naar de mening van verzoekende partij, leiden tot een situatie waarin de veroorzaker van het ongeval jegens het slachtoffer aansprakelijk zou zijn onder het recht van het land waar het ongeval plaatsvond, terwijl de verzekeraar aansprakelijk zou zijn onder Litouws recht. Mocht zich een conflict voordoen tussen de nationale wetten van lidstaten,

bijvoorbeeld in het geval dat de tractor was verzekerd in een lidstaat die eist dat de verzekeraar van de oplegger de door het ongeval ontstane schade zou vergoeden, terwijl de oplegger was verzekerd in een lidstaat die de verplichting tot het betalen van schadevergoeding oplegt aan de verzekeraar van de tractor, dan zou noch de gebruiker van het voertuig noch het slachtoffer door enige verzekering zijn gedekt, aangezien geen van de verzekeraars die een verzekering tegen wettelijke aansprakelijkheid aanbieden, verplicht zou zijn de schade te vergoeden.

- 7 Verwerende partij deelt de argumenten van het gerechtshof Vilnius in die zin dat de plicht van verzekeraars tegen wettelijke aansprakelijkheid van gebruikers van voertuigen om de schade te vergoeden die wordt veroorzaakt door de gebruiker van een voertuig, eerder voortkomt uit het verzekeringscontract dan uit onrechtmatige daad. Het geldende recht zou derhalve moeten worden vastgesteld conform de rechtsregels op het gebied van contractuele verbintenissen. Ergo, zo voert verwerende partij aan, het geldende recht is in deze zaak het Litouwse recht, op grond waarvan verzoekende partij verplicht is de benadeelde derde te vergoeden. Verzoekers eis dat verweerder 50 procent van de schade zou moeten dekken, is derhalve ongegrond.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 8 Het geschil in onderhavige procedure heeft hoofdzakelijk betrekking op het kwalificeren van de verhoudingen tussen de verzekeraar van de tractor en de verzekeraar van de oplegger, alsmede op het vaststellen van het recht dat op die verhoudingen van toepassing is.
- 9 Het Litouwse recht en het Duitse recht passen verschillende beginselen toe met betrekking tot het toewijzen van verantwoordelijkheid aan de verzekeraar van de tractor en aan de verzekeraar van de oplegger in gevallen waarin de schade bij een verkeersongeval wordt veroorzaakt door een dergelijke combinatie van voertuigen. Conform het Duitse recht is, in geval van een verkeersongeval, zowel de verzekeraar van de tractor als de verzekeraar van de oplegger gehouden 50 procent te vergoeden van de schade die is veroorzaakt door de combinatie van beide voertuigen, ongeacht of de oplegger tijdens het ongeval losgekoppeld raakte van de tractor, tenzij verzekeringsnemers anders zijn overeengekomen. Onder het Litouwse recht wordt de schade die tijdens een verkeersongeval door een dergelijke combinatie van voertuigen is veroorzaakt, gedekt door de verzekeraar van de tractor, mits de voertuigen tijdens het ongeval aan elkaar vastgekoppeld bleven. De verzekeraar van de oplegger is slechts verantwoordelijk voor het vergoeden van de schade, indien de oplegger tijdens het ongeval losgekoppeld raakte van de tractor en alleen voor zover de schade werd veroorzaakt door de oplegger. Daarnaast bestaan er verschillen met betrekking tot de verjaringstermijnen voor het instellen van een vordering tot regres.

- 10 De bepalingen van de verordeningen Rome I en Rome II (in het bijzonder overweging 40 en artikel 23 van de Rome I-verordening en artikel 27 van de Rome II-verordening) laten de mogelijkheid open collisieregels vast te stellen op basis van andere bepalingen op specifieke terreinen van het Unierecht. Een collisieregule kan derhalve worden vastgesteld op grond van richtlijn 2009/103. Naar de mening van het Hooggerechthof van Litouwen (*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*, LAT) moet worden vastgesteld of artikel 14 (b) van richtlijn 2009/13 dient te worden beschouwd als een regel over het geldende recht in zaken die niet alleen de bescherming van verkeersslachtoffers betreffen, maar ook betrekking hebben op de verhouding tussen verzekeraars die verzekeringen aanbieden voor voertuigen die gecombineerd worden gebruikt.
- 11 Met het oog op de doelstellingen die worden nagestreefd met richtlijn 2009/103 ter waarborging van het vrije verkeer van voertuigen die zich normaliter op het grondgebied van de EU bevinden en van de bestuurders ervan, alsmede ter gewaarborgde bescherming van personen die verzekerd zijn tegen wettelijke aansprakelijkheid, met het oog op de taalkundige interpretatie van de bepalingen van de richtlijn en de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zaak C-409/11 *Csonka e.a.* [2013], punten 23, 26 en 27; zaak C-537/03 *Candolin e.a.* [2005], punten 17, 24 en 28; zaak C-300/10 *Marques Almeida* [2012], punten 26–28; zaak C-356/05 *Farrell* [2007], punten 24, 33 en 34; zaak C-484/09 *Ferreira Santos* [2011], punten 32 en 36, en de aldaar aangehaalde rechtspraak), komt de verwijzende rechterlijke instantie tot de conclusie dat onmogelijk kan worden vastgesteld of artikel 14 (b) van de richtlijn kan worden beschouwd als een bijzondere collisieregule die kan dienen als basis voor de bepaling van het geldende recht bij de verhouding (vorderingen tot regres) tussen verzekeraars die een dekking bieden aan voertuigen die in combinatie met een ander voertuig worden gebruikt en in die combinatie verantwoordelijk zijn voor de schade veroorzaakt bij een verkeersongeval.

Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, wordt de classificatie van de verhouding tussen de verzekeraars van gecombineerde voertuigen die verantwoordelijk zijn voor de schade en de afhandeling ervan als contractueel dan wel niet-contractueel, van belang voor het vaststellen van het geldende recht.

- 12 Hoewel de Rome I-verordening niet expliciet stelt, dat het begrip „contractuele verplichtingen” moet worden begrepen en uitgelegd als een autonoom Unierechtelijk begrip, kan een dergelijke conclusie het gevolg zijn van de bepalingen van overweging 7 van zowel de Rome I-verordening als de Rome II-verordening, alsook van de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zaak C-189/08 *Zuid Chemie* [2009], punt 17; zaken C-509/09 en C-161/10 *eDate Advertising e.a.* [2001], punt 38; en zaak C-170/12 *Pinckney* [2013], punt 23, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

- 13 Met betrekking tot de duidelijk omschreven doelstelling om de verordeningen Rome I en Rome II enerzijds en de Brussel I-verordening anderzijds met elkaar te verenigen, kan de uitleg van de inhoud en de werkingssfeer van de begrippen „contractuele verbintenissen” en „niet-contractuele verbintenissen” in de zin van de verordeningen Rome I en Rome II steunen op de uitleg die het Hof van Justitie heeft gegeven aan de begrippen „verbintenissen uit overeenkomst” en „verbintenissen uit onrechtmatige daad”, als bedoeld in artikel 5, lid 1 (a), en lid 3 van de Brussel I-verordening.
- 14 Bij de uitlegging van het begrip „verbintenissen uit overeenkomst” in artikel 5, lid 1 (a), van de Brussel I-verordening, heeft het Hof van Justitie beslist, dat de toepassing op „verbintenissen uit overeenkomst” van regels inzake de rechterlijke bevoegdheid mogelijk is, indien sprake is van een vrijwillig aangegane verplichting van de ene partij jegens de andere en niet mogelijk moet worden geacht in een situatie waarin geen sprake is van een vrijwillig aangegane verplichting van de ene partij jegens de andere (zie, bijvoorbeeld, zaak C-147/12 *ÖFAB* [2013], punt 33, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Deze regel was ook leidend in de uitleg van het Hof van Justitie van het begrip „verbintenissen uit onrechtmatige daad” in de zin van artikel 5, lid 3, van de Brussel I-verordening. Het Hof van Justitie gaf aan, dat onder bovenstaand begrip elke rechtsvordering valt die beoogt de aansprakelijkheid van een verweerder in het geding te brengen en die geen verband houdt met een „verbintenis uit overeenkomst” (*ÖFAB*, punt 32 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 15 Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet het begrip „verbintenissen uit overeenkomst” in de zin van artikel 5, lid 1 (a), van de Brussel I-verordening eng worden begrepen en uitgelegd, terwijl het begrip „verbintenissen uit onrechtmatige daad” ruim moet worden begrepen en uitgelegd. Hoewel de uitleg van die begrippen indicatief kan zijn bij de uitleg van de begrippen „contractuele verbintenissen” en „niet-contractuele verbintenissen”, vervat in de verordeningen Rome I en Rome II, is het LAT – gelet op het feit dat zowel de titel als artikel 1, lid 1, van de Rome I-verordening eerder verwijst naar „contractuele verplichtingen”, wat een ruimer begrip is, dan naar „verbintenis” – niet zeker of het de bovengenoemde uitleg van het Hof van Justitie moet volgen wanneer het een oplossing probeert te vinden voor het probleem van de mogelijke classificatie van de rechtsbetrekkingen in deze zaak als „contractuele verbintenissen” in de betekenis van de Rome I-verordening. Deze houding van het LAT wordt onder andere bepaald door het feit, dat artikel 7 van de Rome I-verordening voorziet in bijzondere regels inzake het geldende recht voor verzekeringscontracten die risico’s dekken op het grondgebied van lidstaten (alinea 1).
- 16 Hoewel in onderhavige zaak de verzekeraars niet door rechtstreekse contractuele verplichtingen (contracten) zijn gebonden, is het desondanks onmogelijk met zekerheid vast te stellen of de onderlinge verplichtingen tussen verzekeraars van niet-contractuele aard zijn. De verplichting van de verzekeraar om de schade te

vergoeden, vloeit steeds voort uit een afgesloten verzekeringscontract en kan alleen worden afgedwongen voor zover de voorwaarden in het contract dit toelaten en alleen tegen de daarin bepaalde dekkingsgraad. De plicht van de verzekeraar om derden te vergoeden voor de schade die hun bij een verkeersongeval door het verzekerde voertuig is berokkend, is contractueel van aard en het ongeval houdt, voor de rechtsverhouding op het gebied van verzekeringen, een verzekerde gebeurtenis in, zoals omschreven in het wettelijke aansprakelijkheidsverzekeringscontract tussen de verzekeraar en de verzekeringsnemer. De verplichting tot schadevergoeding van de verzekeraar van wettelijke aansprakelijkheid van voertuiggebruikers is derhalve steeds contractueel van aard. Dit betekent dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat op de verzekeraar een plicht uit onrechtmatige daad rust om de andere verzekeraar te vergoeden voor een gedeelte van de betaalde schadevergoeding.

- 17 Indien de eerste twee vragen ontkennend worden beantwoord, is het LAT van mening dat moet worden nagegaan of rechtsverhoudingen, zoals die tussen verzekeraars van gecombineerde voertuigen in het hoofdgeding, vallen onder het autonoom uitgelegde begrip „niet-contractuele verbintenis” uit de Rome II-verordening. Tevens moet de reikwijdte van zekere andere algemene bepalingen uit die verordening worden vastgesteld.
- 18 De rechtsverhouding tussen de verzekeraar en de verzekeringsnemer is van rechtstreekse aard en ongetwijfeld van contractuele oorsprong. Toch is zowel de rechtsverhouding tussen de benadeelde partij en de verzekeraar van degene die verantwoordelijk is voor de schade als die tussen verzekeraars van degenen die verantwoordelijk zijn voor de schade, van afgeleide aard.
- 19 Indien in onderhavige zaak de verhouding tussen de verzekeraars valt onder het autonoom begrepen begrip „niet-contractuele verbintenissen” (niet-contractuele rechtsverhouding), uitgelegd in de zin van de Rome II-verordening, is het LAT van mening dat ook moet worden vastgesteld of andere algemene bepalingen van de Rome II-verordening van toepassing zijn op de rechtsverhouding in onderhavige zaak. Ook moet de inhoud van die bepalingen worden vastgesteld, aangezien verzoekende partij in onderhavige zaak, na het slachtoffer de volledige schade van het verkeersongeval te hebben vergoed, voor een gedeelte van de schade haar recht op regres beoogt uit te oefenen op de verzekeraar van de oplegger. Toepassing van de regel inzake meervoudige aansprakelijkheid op grond van artikel 20, hoofdstuk V, van de Rome II-verordening is vermoedelijk ook van belang in onderhavige zaak. Naar de mening van het LAT kan het begrip „meervoudige aansprakelijkheid” op grond van artikel 20 van de Rome II-verordening ook worden beschouwd als een onafhankelijk begrip dat autonoom moet worden uitgelegd. In de eerste plaats valt uit de formulering van artikel 20 van de Rome II-verordening niet volkomen duidelijk af te leiden of, volgens die bepaling, alleen personen die rechtstreeks voor de schade verantwoordelijk zijn als schuldenaren kunnen worden beschouwd of dat onder het begrip „schuldenaar” ook de verzekeraars vallen van diegenen die

verantwoordelijk zijn voor de schade en voor wie de verplichting tot betaling van een vergoeding aan de benadeelde schuldeiser niet voortvloeit uit de onrechtmatige daad, maar uit het verzekeringscontract dat de wettelijke aansprakelijkheid dekt van degene die rechtstreeks de schade veroorzaakte. In de tweede plaats is het LAT van mening, dat eveneens de precieze inhoud van het begrip „verantwoordelijk voor dezelfde eis” uit artikel 20 van de Rome II-verordening inzake meervoudige aansprakelijkheid in de zin van de Rome II-verordening, moet worden vastgesteld. Vastgesteld moet worden of het begrip „verantwoordelijk voor dezelfde eis” alleen geldt voor die zaken waarin schuldenaren hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de toegebrachte schade (dat wil zeggen, waar niet is vastgesteld wie voor welk deel van de schade verantwoordelijk is en de schuldenaren het niet bij voorbaat eens zijn geworden over hun respectieve aandeel in de verplichting die moet worden nagekomen aan de schuldeiser) of dat het van toepassing is op verscheidene typen wettelijke aansprakelijkheid van de schuldenaar (verscheidene beginselen van wettelijke aansprakelijkheidsverdeling tussen schuldenaren), met inbegrip van gedeeltelijke aansprakelijkheid van schuldenaren, in welk geval de schuldenaren met wederzijdse instemming ieders aandeel in een niet-contractuele verplichting aan de schuldeiser vaststellen.